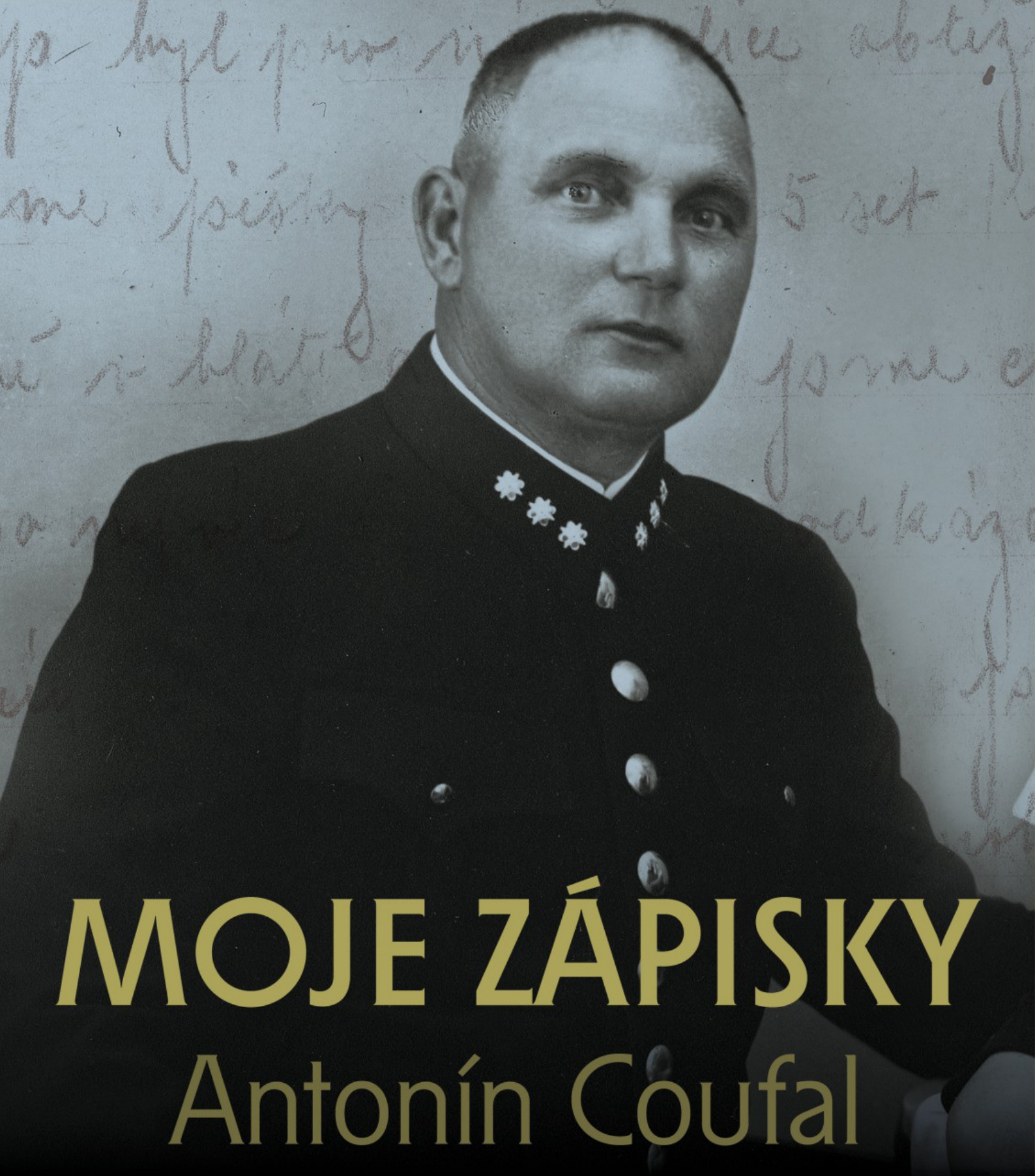

NOS

SVAZEK 2

MOJE ZÁPISKY

Antonín Coufal

FAKTA A SVĚDECTVÍ

Antonín Coufal

Moje zápisky

Nakladatelství NOOS, s.r.o.

ISBN 987-80-88117-04-9

© Tomáš Martinec, Praha 2016. Veškerá práva si vyhrazuje autor. Opisování a jakékoliv rozmnožování bez jeho svolení není dovoleno a bude považováno za porušení autorských práv.

NAKLADATELSTVÍ

Úvod nakladatele

Touto knihou si připomínáme velkou světovou válku, kterou díky té následující, jež ji ještě ve svých hrůzách a rozsahu předčila, nazýváme „první“. Tato válka nebyla původně „naší“. Češi, český národ nestál u jejích příčin, přesto se jí účastnil, a to měrou nemalou a s výsledkem, který nám přinesl novodobý samostatný republikánský stát – samostatnost téměř po 300 letech od porážky českých stavů na Bílé hoře v roce 1620! V rámci mobilizované armády Rakouska-Uherska (R-U) bylo mobilizováno asi 1,4 miliónu českých mužů. O život přišlo a celkové ztráty se uvádějí kolem 130–180 tisíc mužů. Současně se na straně dohodových mocností účastnili národně osvobozenického boje tzv. Československé legie, tvořené našimi krajany a vojáky, kteří přeběhli zejména na východní, balkánské a italské frontě. Jejich bojové ztráty se uvádějí na 5,5 tisíce mužů. Těm vděčíme za to, že politické snahy T. G. Masaryka, Dr. E. Beneše a generála R. Štefánika přinesly vytouženou samostatnost obou našich národů ve společném státě: Československu. To umožnilo svobodný rozvoj obou našich národů na základě republikánském a demokratickém.

Tato válka byla válkou imperialistickou a velmocenskou. Byla iniciována zejména Německem a jeho velmocenskými ambicemi na ovládnutí západního území tzv. „ruského“ Polska, Litvy a celého Pobaltí. Ruské ambice na druhou stranu spočívaly ve vlivu a současně „ochraně“ balkánských slovanských států, zejména Srbska, proti tradičnímu tlaku Německa a R-U na Balkán a na východ. Generalita R-U, slovy barona Franze Conrada, náčelníka generálního štábu, varovala arcivévodu Františka d'Este: *„Sjednocení jihoslovanského plemene je jedním z mohutných národních hnutí, jež nelze přehlížet. Buď k tomu dojde v rámci hranic monarchie na úkor Srbska, nebo pod vedením Srbska na úkor monarchie.“* Tím byl jasně dán rámeček zájmů na Balkáně. Tyto snahy navíc byly podporovány vydatně Německem, které slibovalo podporu v případě vstupu Ruska do války proti R-U. Snaha zničit srbské „sršní hnízdo“, které podněcovalo protimonarchistické myšlenky v samotné monarchii, bylo předem připraveným cílem.

28. června na výročí srbské porážky v roce 1389 v bitvě na Kosově poli a na státní svátek Srbska se konala „provokativní“ – minimálně „netaktní“ návštěva arcivévodky F. Ferdinanda d'Este, následníka trůnu s chotí, vévodkyní Žofií rozenou hraběnkou Chotkovou, v Sarajevu. Na to se připravila srbská vlastenecká organizace „Černá ruka“ vycvičená v Srbsku. Jedním z jejich členů byl mladý devatenáctiletý Srb Gavrielo Princip, který provedl atentát. Nakonec byl i vězněn v Čechách v Terezíně. R-U vyhlásilo Srbsku válku. Atentát nejvíce uvítalo Německo, císař Vilém II., který prohlásil: *„Se Srby je nutno zatočit, a to hned teď.“* Nakonec Rusko vyhlásilo mobilizaci, kterou Německo chápalo jako vyhlášení války, a tak si jednotlivé státy vyhlásily válku. Připojila se Francie, Anglie, později Itálie a světový evropský konflikt byl na světě. Srbové ale dali jasně najevo, že se budou bránit i přes poměrně slabou srbskou armádu. Prvního útoku R-U armády proti Srbsku v počtu 200 000 mužů se účastnili i čeští vojáci. Srbové ale odpověděli zcela nečekaně. Za 12 dní stáli útočníci opět ve svých výchozích pozicích a tak 50milionové R-U utrpělo porážku od 4milionového Srbska. To byl ale jenom začátek. Pak nastoupil první cílený teror ze strany R-U armády proti civilnímu srbskému obyvatelstvu, který dosud moderní války nezažily. Evropu čekaly 4 roky dosud nevídaných utrpení a zmaru mnoha mladých životů bojujících za jim nevlastní zájmy.

První světová válka poslala R-U do propadliště dějin. Západní velmoci nedovolily vytvoření tzv. Velkého Německa a splnění plánu německých a rakouských císařů. Češi společně s dalšími slovanskými národy využili rozpadu R-U a porážky Německa k vzniku Československa. I když tento mnohonárodnostní stát přečkal pouhých 20 let, byl již natolik etablovaný, že po druhé světové válce nikdo nepochyboval o jeho obnovení, a navíc spojenci umožnili odsun německého obyvatelstva, které před válkou toužilo po německé říši. První světová válka tak byla pro náš národ válkou vítěznou a byla vykoupena krví českých vojáků. Jak legionářů, tak vojáků bojujících v R-U armádě. Pomníky snad v každé větší vísce v Čechách a na Moravě tuto válku připomínají dalším generacím stále.

Válečný deník Antonína Coufala je autentickou vzpomínkou – záznamem válečného prožitku obyčejného člověka této světové války. Války, která nebyla jeho, ale byl jejím účastníkem.

Deník nám svou autentičností právě v dnešní době, kdy jsme svědky opět nových snah o válečné štvání evropských národů směrem na východ, ukazuje to, co je skutečná válka: žádná romantika. Také stojí za připomenutí, že války se plánují a dopředu připravují. Nejsou výsledkem nějaké „příčiny“ typu atentátu na následníka trůnu apod. Každá imperialistická útočná válka začíná vytvářením klimatu, válečným štváním, přípravou společnosti na válku a hledáním záminky pomocí lží, polopravd a propagandy. Nenechme se opět vtáhnout do války, kterou vyvolávají zájmy nám ve skutečnosti nepřátelské a nepřející, abychom jako naši dědové nemuseli opět na frontu na východě nebo na Balkáně proti slovanským bratrským národům. Rozpoznejme nám skryté zájmy těch, kterým války přinášejí zisky, a jsou proto ochotni za ně vést celé národy do válek. Aby se Evropa opět neocitla uprostřed válečného pole jako před 100 lety!

Jiří Krutina